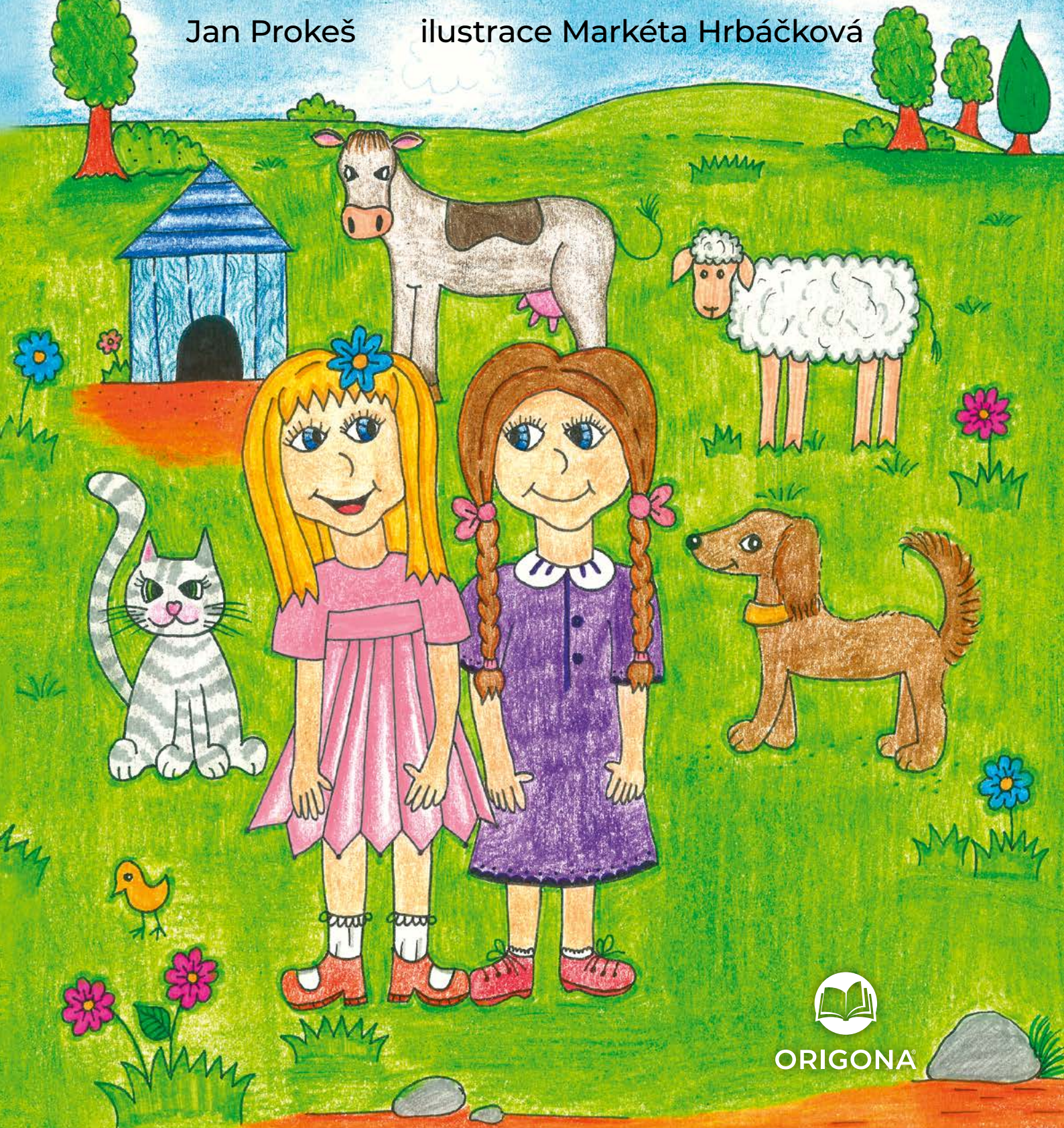

LUCINKA A ŠŤASTNÝ PEJSEK

Jan Prokeš

ilustrace Markéta Hrbáčková

ORIGONA

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Markéta Hrbáčková

ISBN 978-80-88116-39-4

ID 021-01

Milá Lucinko,

*přeji Ti všechno nejlepší k Tvému svátku,
hodnou paní učitelku ve školce
a ty nejlepší spolužáky a spolužačky :)*

Tvá babička Majka

13. prosince 2026

Úvod

Hlavním hrdinou této knížky je **Lucie Štěpánová**. Je to chytrá a hodná holka, má **blondřaté** vlasy, **modré** oči a má ráda **růžovou** barvu. Narodila se **18. října 2024** a bydlí s maminkou, tatínkem a sestríčkou Rozárkou v Praze, kde také tento příběh začal.

Lucinka prožila krásné dobrodružství s jedním hodným pejskem na louce za domem. Pejsek neznal své jméno a nemohl si za nic na světě vzpomenout, jak se vlastně jmenuje. Celé odpoledne bylo plné napětí a nakonec i radosti. Co myslíte? Podařilo se někomu v této pohádce najít pejskovo ztracené jméno? Že se to všechno opravdu stalo, může potvrdit **Lucinčina** kamarádka **Ivuška**, která u toho byla, a také spolu s **Lucinkou** pomáhala problém odhalit.

Tak se usadte a poslouchejte, jak všechno v pohádce dopadne.

1. Ukýchané setkání

Byl krásný den. Sluníčko nádherně svítilo a jeho zlatavé paprsky zalévaly velkou louku. A na té velké, prozářené louce rostla svěží zelená tráva a kvetly žluté pampelišky. Ale kromě nich jste na louce mohli zahlédnout ještě něco jiného. Nebylo to ani malé, ani velké, ani zelené, ani žluté. Bylo to chundelaté a pejskovaté. Mělo to dlouhé, plandavé uši, protáhlou tlamičku, dlouhý hnědý kožíšek, čtyři nohy a ocásek, který se radostně mrskal ze strany na stranu. Byl to zkrátka pejsek.

Pejsek skákal po louce a každou chvíli udělal: „Hepčí!“ A pak znova: „Hepčí!“ To proto, že jak tak skákal mezi pampeliškami, občas mu na čumáčku přistálo pampeliškové pápěří. A na čumáček, na ten je každý pejsek moc a moc citlivý. Psí čumáček dokáže ucítit každé zvířátko a každého člověka dříve, než ho pejsek uvidí nebo uslyší.

A tak se stalo, že náš skákající pejsek ucítil holčičku **Lucinku**, která dnes měla šaty ve své oblíbené **růžové** barvě. A konečně místo „hepčí“ udělal „haf“. Bylo to udivené „haf“, protože se s ní nikdy předtím nepotkal. A tak udělal ještě jednou „haf.“ Jenom tak, pro všechny případy. A pak ještě do třetice: „Haf!“ To aby ji pozdravil, protože mezitím už přišla úplně k němu.

„Ahoj! Ty jsi pejsek,“ řekla modrooká blondátá holčička Lucinka.

„Hepčí!“ řekl pejsek. „Chci říct: haf. Ano, já jsem pejsek. A kdo jsi ty?“

„Jmenuju se Lucie Štěpánová,“ představila se holčička, jak se sluší a patří. „Miluju zvířátka a bydlím s maminkou, tatínkem a sestřičkou Rozárkou v Praze. A jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem...“ řekl pejsek, ale najednou se zarazil. „Já se jmenuju...“ A zatímco se zkoušel rozpomenout, jak se vlastně jmenuje, drbal se zadní packou za uchem. Drbal se, drbal, ale jméno odnikud nevydrbal. „Já vlastně nevím, jak se jmenuju,“ řekl konečně trochu zklamaně.

„To jsi teda pěkný popleta,“ zasmála se Lucinka. „Každý má přece nějaké jméno. Třeba moje nejlepší kamarádka se jmenuje Ivuška. Zrovna si s ní jdu hrát. Nechceš se k nám přidat?“

„Hrát! Hrát! To já rád,“ rozveselil se pejsek a začal okolo Lucinky vesele skákat. Jenže pak se zase zarazil.

„Haf,“ řekl. A bylo to jeho nejsmutnější „haf“ za celý den. „Ivuška je moc pěkné jméno. A Lucinka je ještě o psí fousek hezčí. Copak si budou holčičky s tak krásnými jmény chtít hrát s někým, kdo žádné jméno nemá?“

„A proč bychom nechtěly?“ divila se Lucinka. „Podívej, tamhle jde Ivuška. Určitě bude ráda, že máme nového kamaráda.“

Pejsek druhou holčičku přes vysokou travu neviděl, dokud nepřišla blíž. Ale i na dálku ji cítil svým čumáčkem stejně jako předtím Lucinku. A protože pejskové podle čichu poznají, jestli je člověk hodný, nebo zlý, hned věděl, že Ivuška je stejně milá a přátelská jako jeho první dnešní kamarádka. A tak na ni udělal dobromyslné „haf“ a zavrtěl ocáskem.

„Jé, tady je pejsek,“ zaradovala se Ivuška. „Jápak se jmenuje?“

„Já nevím,“ řekla Lucinka. „A on to taky neví. A je z toho smutný.“

„Tak to bychom mu asi měly pomoci a nějaké jméno pro něho vymyslet,“ navrhla Ivuška.

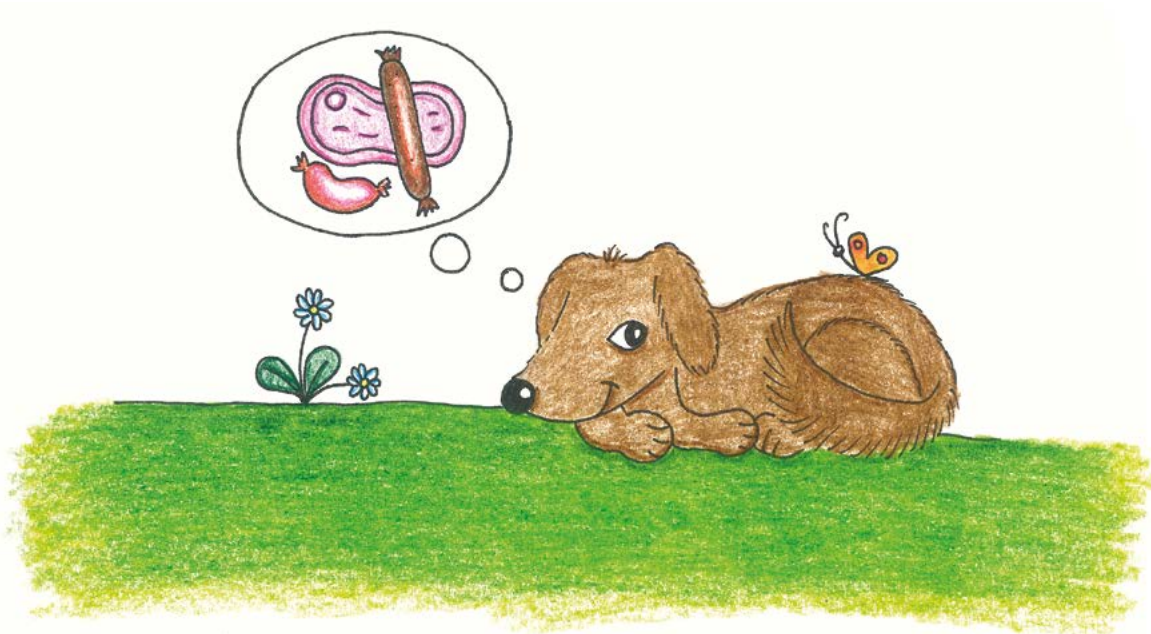
„Ale co když už nějaké jméno má a jenom na ně zapomněl?“ napadlo Lucinku. „A když mu teď nějaké jméno vymyslíme, tak bude mít jména dvě. A dvě jména se špatně pamatují, takže je obě zase hned zapomene. A budeme tam, kde jsme byli. Ne ne, musíme na to jít jinak. Musíme nejdřív zjistit, jestli už nějaké jméno nemá. A musíme mu pomoci to jméno najít.“

„Haf!“ zajásal pejsek. „Ano, ano, musíme najít mé jméno! Budeme hledat. A na hledání věcí já jsem kabráček! Umím čenichat a všecičko najdu. Hlavně buřt nebo salám.“

„No jo, ale jméno se hledá jinak než buřt nebo salám,“ zavrtěla hlavou Ivuška. „Jméno je něco jiného než buřt. Teda pokud se nejmenuješ Buřt.“

Pejsek se zamyslel. Myslet ho moc nebavilo, radši skákal a dováděl. A tak z toho velkého přemýšlení nakonec vyčerpaně vyplázl jazyk.

„Já nevím,“ povzdychl si. „Ale myslím, že Buřt se opravdu nejmenuje. Ani Salám. To nezní jako jména pro

pejsky. To zní spíš jako jména pro mňamky na oběd a na svačinu.“

„A co Alík?“ navrhla **Lucinka**. „Nejmenuješ se Alík? Nebo Rex? Nebo Charlie? Hodně pejsků se tak jmenuje a jsou to moc pěkná jména.“

Ale pejsek jenom bezradně kroutil hlavou. „Alík, Rex a Charlie, to jsou opravdu moc krásná psí jména. Ale jak mám vědět, jestli je některé z nich moje, když si svoje jméno vůbec nepamatuju?“

„No jo,“ kývla hlavou **Ivuška**. „I kdybychom pejskovo jméno našli, jak vlastně poznáme, že je opravdu jeho?“

„To je jednoduché,“ dostala **Lucinka** nápad. „Každý pejsek přece přiběhne, když na něj zavoláš jeho jménem. Takže stačí, když na pejska zavoláme „Alíku!“ nebo „Rexi!“. Když na zavolání nepřiběhne, budeme vědět, že to není jeho jméno. A když přiběhne – hurá! Budeme mít to správné jméno!“

„To je chytré,“ rozzářil se pejsek a začal znovu radostně skákat. „Haf! Haf! Tak to zkus, **Lucinko**. Zkus na mě zavolat „Alíku!““

Lucinka věděla, že teď má moc důležitý úkol. Poodešla o kus stranou, aby měl pejsek dost místa a mohl se k ní pořádně rozběhnout, až na něho zavolá. Potom se

zhluboka nadechla a zavolala tak silně, až od okolních pampelišek odlétlo trochu pápěří:

„Aaa-lííí-kuuu!“

Jenže pejsek jako by ji neslyšel. Bezstarostně poskakoval kolem Ivušky a na Lucinku se ani neohlédl.

„Alík se náš pejsek nejmenuje,“ domyslela si Ivuška. „Zkus na něj zavolat „Rexi“!“

Lucinka se nadechla ještě víc a zavolala tak silně, až od okolních pampelišek odlétl celý obláček pápěří:

„Reee-xiii!“

Jenže pejsek jako by ji ani tentokrát neslyšel. Posadil se vedle Ivušky a začal jí ožužlávat tkaničky od bot.

„Ne ne, není to ani Rex,“ řekla Ivuška a pohladila pejska po hlavě. „Zkus na něj zavolat ještě „Charlie“!“

Lucinka se nadechla úplně nejvíc, jak to jen šlo, a zavolala úplně nejhlasitěji:

„Chaaar-liee!“

Od okolních pampelišek odlétlo úplně všechno pápěří, které na nich ještě zbývalo. Jenže pejsek ani na třetí zavolání nepřiběhl. Jen přestal Ivušce ožužlávat tkaničku a začal jí žužlat celou botu.

Lucinka se celá zklamaná vrátila k pejskovi a Ivušce. Blondáté vlásky měla plné pampeliškového pápěří.

„Nedá se nic dělat, musíme vymyslet něco jiného,“ potřásla hlavou a z vlasů jí přitom padalo bílé pápěří, jako by to nebyla **modrooká** holčička, ale chodící pampeliška.

„Hepčí!“ ozval se pejsek, kterému na čumáčku opět přistálo pápěří. „Chci říct: haf! Vypadá to, že hledání jména je opravdu těžší než hledání buřtu.“

„To sice ano, ale nemůžeme to přece jen tak vzdát,“ řekla **Ivuška** a odhodlaně založila ruce v bok.

„Ani nápad. Totiž vlastně: mám nápad!“ rozzářila se **Lucinka**. „Půjďme navštívit další zvířátka a zeptáme se jich, jestli třeba pejska neznají. Pejsek na své jméno zapomněl, ale určitě na něj nezapomněli jeho kamarádi!“

„No jo, ale kde pejskovy kamarády najdeme?“ zeptala se **Ivuška**.

„Pejsek určitě kamarádí se zvířátky, jako je ovečka, kravička, kohoutek nebo kočička,“ přemýšlela **Lucinka**. „A taková zvířátka žijí na statku. Takže musíme najít nějaký velký statek.“

„Haf!“ souhlasil pejsek. „Ano, pojďme hledat statek. Ovečku, kravičku, kohoutka i kočičku, ty já dobře znám. Určitě mi rádi řeknou, jak se jmenuju. Haf.“

A tak šli. První šla **Lucinka**, za ní **Ivuška** a poslední skákal pejsek, který nevěděl, jak se jmenuje. Prošli celou

doma unaví ten ukdákaný slepičinec. Pojd'te, já vás k ní zavedu!"

A tak šli. První kráčel důležitě kohoutek. Za ním **Lucinka**, která v náručí pořád ještě držela a hladila potlučenou kočičku. Potom šla **Ivuška**. Za ní ovečka s kravičkou. A poslední skákal pejsek, který pořád ještě nedostal zpátky své ukradené jméno. Ale všichni věřili, že jejich dobrodružství dobře dopadne, a tak si cestou zpívali:

*Zlá je straka strakatá.
Je to hanba hanbatá.
Měla by hned dostat proutkem!
A tak jdeme za kohoutkem
k paní vráně: krá-krá-krá.
Ta tu straku vykráká!*

6. Jak pejsek dostal zpátky jméno

Když všichni dozpívali, najednou viděli, že přímo před nimi sedí na ohromném pařezu stará, šedivá vrána. Netvářila se moc přívětivě.

„Krá-krá-krá, prrroč tady tak křřřičíte, vy kakrrrahol-ti?“ obořila se na ně. „Mám hnízdo až hluboko v lese, ale vy tady hulákáte jak na lesy, takže jsem vás slyšela a letěla se podívat, co se děje. Doufám, že mě nerrrušíte prrro nic za nic!“

„Nezlobte se, paní vráno,“ omlouvala se **Lucinka**. A hned slušně představila sebe i svou kamarádku **Ivušku** a všechna zvířátka ze statku: ovečku, kravičku, kohoutka, kočičku i pejska. „Pejsek je moc smutný,“ dodala potom, „protože mu straka strakatá ukradla jméno a on teď neví, jak se jmenuje. Chtěli jsme mu pomoci. Kohoutek nám prozradil, že si straka schovává kradené věci ve svém hnízdě. Kočička k tomu hnízdu vylezla, aby nám ho shodila i s pejskovým jménem dolů. Ale straka si to hnízdo hlídá a nikoho tam nepustí.“

„Tak ta strrraka strrrakatá už zase krrrade?“ rozzlobila se vrána. „No počkejte, já tu cácorrrku vykrrrákám! Strrraka je moje přřříbuzná. Já jsem její teta. A ona mi bude dělat takovouhle ostudu? Tak to teda ne. Však já už

jí přrrristřřřihnu křřřidýlka! Hned uvidíte, jak bude lítat peřřří! Poběžte za mnou!”

A stará, šedivá vrána se vznesla na oblohu tak rychle a krákala tak rozzlobeně, že to vypadalo, jako by se po nebi hnal zlověstný bouřkový mrak. Lucinka s Ivuškou a se zvířátky pádily za ní – ale musely pelášit, co jim síly stačily, aby jim nezmizela z dohledu.

Straka strakatá mezitím uslyšela, že se na ni něco žene, a pochopila, že je zle.

„To je teta vrrrána a je rrrozzlobená,” zděsila se. „Prrr-chej, kdo můžeš!” A sotva to dořekla – frnk! Vyletěla z hnízda plného kradených věcí a pokusila se zmizet mezi stromy v lese. Ale teta vrána si toho dobře všimla. Letěla hned za ní a nakonec ji dohonila. Lucinka s Ivuškou a se zvířátky to sice neviděly, ale rozzlobené krákání se z hloubi lesa doneslo až k nim. Teta vrána dala strace pořádně na pamětnou! Kdepak, tahle straka strakatá teď hned tak něco neukradne. A co je hlavní: hnízdo, ve kterém si schovávala ukradené věci, je konečně volné!

Lucinka s Ivuškou vysadily kočičku znovu na strom a ta se na něj vyšplhala stejně hbitě jako předtím. A konečně shodila stračí hnízdo dolů!

„Panejo,” zvolaly Lucinka s Ivuškou. Hnízdo padalo, udělalo jeden kotrmelec, pak druhý a třetí. A nakonec

přistálo pejskovi na hlavě. Měl ho teď mezi ušima jako legrační čepičku, která byla plná listí, větviček a blyštivých věcí, co straka nakradla.

Když na pejska spadlo hnízdo, lekl se a prudce zatřásl hlavou, aby ho shodil. Ale místo toho, aby z něj hnízdo spadlo, začaly se z něj sypat všechny ukradené, lesklé věci, které si tam straka schovala. Zlaté hodinky, stříbrné lžičky, drahé náhrdelníky... Všechno se to sypalo pejskovi z hlavy, podél jeho plandavých uší. A bylo toho tolik, že se v těch zářivých tretkách dočista ztratil. Nebylo poznat, kde končí oslnivá cingrlátka a kde začíná chundelatý pejsek.

„Honem, musíme pejska vytáhnout!“ vykřikly **Lucinka s Ivuškou**. A hned mu začaly z té třpytivé záplavy pomáhat ven. Když ho vytáhly, najednou viděly, že pejsek vypadá nějak jinak. Pořád byl chundelatý a pejskovatý. Pořád měl dlouhé, plandavé uši, protáhlou tlamičku, čtyři nohy a ocásek, který se radostně mrskal ze strany na stranu. A pořád měl dlouhý hnědý kožíšek. Ale teď mu okolo krku zářil zlatý obojek.

„To je ono!“ vykřikli ovečka, kravička, kohoutek i kočička současně. „Proto jsme si nemohli vzpomenout, jak se pejsek jmenuje! Říká se mu Zlatánek, protože všdycy nosí zlatý obojek. Ale straka má ráda zlato, a tak mu

